

Roma oppretter synet – nummer åtte

Fundamenter av sand: Forkastelsen av profetisk sannhet i laodikeisk adventisme

Jeff Pippenger

2024-08-18

I den siste artikkelen henviste vi til følgende ord av Jesus.

Vokt dere for falske profeter, som kommer til dere i fåreklær, men innvendig er de glupske ulver. På fruktene deres skal dere kjenne dem. Sankes vel druer av tornebusker eller fikener av tistler? Slik bærer hvert godt tre god frukt; men et dårlig tre bærer dårlig frukt. Et godt tre kan ikke bære dårlig frukt, og et dårlig tre kan heller ikke bære god frukt. Hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hogd ned og kastet på ilden. Derfor skal dere kjenne dem på fruktene deres. Ikke enhver som sier til meg: Herre, Herre, skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Fars vilje. Mange skal si til meg på den dag: Herre, Herre, har vi ikke profetert i ditt navn, og i ditt navn drevet ut onde ånder, og i ditt navn gjort mange kraftige gjerninger? Og da skal jeg si dem rent ut: Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjør urett. Derfor: Hver den som hører disse mine ord og gjør etter dem, ham vil jeg ligne med en vis mann, som bygde sitt hus på fjell. Og regnet styrtet ned, og flommene kom, og vindene blåste og slo mot det huset; men det falt ikke, for det var grunnlagt på fjell. Og hver den som hører disse mine ord og ikke gjør etter dem, skal lignedes med en uforstandig mann, som bygde sitt hus på sand. Og regnet styrtet ned, og flommene kom, og vindene blåste og slo mot det huset; og det falt, og dets fall var stort. Matteus 7:15–27.

Opprøret i 1863 markerer begynnelsen på at laodikeisk syvendedagsadventisme bygger et falskt fundament på sanden. Sand representerer det sataniske prinsippet om pluralisme, i kontrast til Klippen av absolutt sannhet. Absolutt sannhet er grunnfestet på to vitner, og sannhetene som er fremstilt på Habakkuks to hellige tavler, og som adventismen gradvis har satt til side, er hentet fra Bibelen og stadfestet av Profetiens Ånd. Disse sannhetene er absolutte.

«Fienden søker å avlede våre brødres og søstres sinn fra arbeidet med å berede et folk til å stå i disse siste dager. Hans sofisterier er utformet for å lede sinnene bort fra denne times farer og plikter. De anser det lys som Kristus kom fra himmelen for å gi til Johannes for sitt folk, som av liten verdi. De lærer at de scener som ligger like foran oss, ikke er av tilstrekkelig betydning til å fortjene særlig oppmerksomhet. De gjør sannheten av himmelsk opphav uten virkning og berøver Guds folk deres tidligere erfaring, idet de i stedet gir dem en falsk vitenskap. ‘Så sier Herren: Stå på veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og vandre på den.’ [Jeremiah 6:16.]»

«La ingen søke å rive bort grunnvollene for vår tro — de grunnvollene som ble lagt ved begynnelsen av vårt arbeid, gjennom bønnfull granskning av Ordet og ved åpenbaring. På disse grunnvollene har vi bygget i mer enn femti år. Mennesker kan mene at de har funnet en ny vei, at de kan legge en sterkere grunnvoll enn den som er lagt; men dette er et stort bedrag. ‘For

ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt.' [1 Korinter 3:11.] I fortiden har mange forsøkt å bygge en ny tro, å etablere nye prinsipper; men hvor lenge ble deres bygg stående? Det falt snart; for det var ikke grunnlagt på Klippen.» Testimonies, bind 8, 296–297.

Da 11. september 2001 kom, kom også Den Hellige Ånds regn.

«Sildigregnet skal falle over Guds folk. En mektig engel skal komme ned fra himmelen, og hele jorden skal opplyses av hans herlighet.» Review and Herald, 21. april 1891.

Da de store bygningene i New York City ble lagt i ruiner ved et streif fra Gud, begynte senregnet å drysse. Da 11. september 2001 kom, ble slusene for de pavelige prinsippene åpnet.

«I denne tid med rådende ugudelighet vil de protestantiske kirkene som har forkastet et 'Så sier Herren', komme i en underlig stilling. De vil bli omvendt til verden. I sin adskillelse fra Gud vil de søke å gjøre løgn og frafall fra Gud til nasjonens lov. De vil påvirke landets herskere til å lage lover for å gjenopprette den tapte overmakten til syndens menneske, han som sitter i Guds tempel og viser seg selv fram som om han er Gud. De romersk-katolske prinsippene vil bli tatt under statens beskyttelse. Den protest som Bibelens sannhet nedlegger, vil ikke lenger bli tålt av dem som ikke har gjort Guds lov til sin leveregel.» Review and Herald, 21. desember 1897.

Patriot Act markerer begynnelsen på beskyttelsen av romersk-katolske prinsipper, noe som gradvis leder til den snart kommende søndagsloven. Den 11. september 2001 begynte de fire vindene som representerer islam i det tredje ve, å blåse.

«Engler holder de fire vinder tilbake, fremstilt som en rasende hest som søker å rive seg løs og storme over hele jordens overflate, med ødeleggelse og død i sitt spor.

«Skal vi sove helt på terskelen til den evige verden? Skal vi være sløve og kalde og døde? Å, at vi i våre menigheter måtte ha Guds Ånd og ånde innblåst i Hans folk, så de kunne stå på sine føtter og leve. Vi trenger å se at veien er smal, og porten trang. Men når vi går gjennom den trange port, er dens vidde uten grense.» Manuscript Releases, bind 20, 217.

Regnet, vinden og flommen kom den 11. september 2001, og den laodikeiske Syvendedags Adventist-menighet ble prøvet slik jødene ble det ved Kristi dåp, og slik protestantene ble det med begynnelse den 11. august 1840. Fra dette tidspunkt og inntil den opprørske forutsigelsen den 18. juli 2020 falt den laodikeiske Syvendedags Adventist-bolig gradvis, like så sikkert som jødernes tempel ble erklært øde før korset, og slik protestantene gikk over til frafallel protestantisme ved den første skuffelsen den 19. april 1844.

Den laodikeiske bevegelsen under den tredje engel gikk deretter inn i sin endelige prøvingsprosess, og i likhet med den prøven som begynte den 11. september 2001, ble jomfruene kalt til å vende tilbake til de gamle stier, som var de grunnleggende sannheter ikke bare for millerittbevegelsen under den første og den andre engel, men også de grunnleggende sannheter for den tredje engels bevegelse.

Symbolet på forkastelsen av disse grunnleggende sannhetene i sammenhengen med den sterke villfarelse er budskapet Paulus nedtegnet i Andre Tessalonikerbrev. Dette budskapet symboliseres

ved «det daglige» i Daniels bok, for det var i avsnittet i Tessalonikerbrevet at William Miller kom til å forstå at «det daglige» i Daniels bok representerte det hedenske Roma.

Det er blitt skrevet bøker som behandler definisjonen av «det daglige» i Daniels bok. De fleste er feilaktige, men dersom du ønsker å gjennomgå et skrift fra en adventistisk teolog som forstår det rett, kan du finne *The Mystery of the Daily*, av John W. Peters. Jeg har ikke til hensikt å behandle dette aspektet ved «det daglige» i denne artikkelen. Det finnes også andre bøker som dekker historien om «hvem, hva og hvorfor» knyttet til hvordan det falske synet på «det daglige» til slutt ble etablert innen laodikeisk syvendedagsadventisme.

Definisjonen av det hebraiske ordet som er oversatt med «det stadige», og historien om opprøret mot den grunnleggende sannheten om «det stadige», som for alvor begynte i 1901, er gjentatte ganger blitt fremstilt i Habakkuks tavler og også i de nylige artiklene om Daniels bok.

Jeg har til hensikt i denne artikkelen å holde fokus for «det daglige» på de profetiske kjennetegnene som er forbundet med symbolet på at Roma blir forkastet. Enhver som oppriktig anerkjenner autoriteten i Ellen Whites skrifter, trenger ganske enkelt bare å lese det følgende for å vite hva som er den rette forståelsen av «det daglige».

«Deretter så jeg, når det gjaldt «det daglige», at ordet «offer» var tilføyd av menneskelig visdom, og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelsen av det til dem som forkynte domstidens rop. Da enheten bestod, før 1844, var nesten alle forent om den rette forståelsen av «det daglige»; men siden 1844, i forvirringen, er andre oppfatninger blitt antatt, og mørke og forvirring har fulgt.» *Review and Herald*, 1. november 1850.

Å forkaste William Millers forståelse av «det daglige» er samtidig å forkaste autoriteten i Ellen Whites skrifter, for hun så «at Herren gav den rette forståelsen av det til dem som forkynte domstidens rop.» Hun fikk også vist at de andre oppfatningene av «det daglige» frembrakte «mørke og forvirring», som ikke er Kristi kjennetegn. Miller identifiserte «det daglige» som det hedenske Roma da han studerte Andre Tessalonikerbrev.

«Jeg leste videre og kunne ikke finne noe annet tilfelle der det [det daglige] forekom, enn i Daniel. Deretter tok jeg [ved hjelp av en konkordans] de ordene som stod i forbindelse med det: ‘ta bort’; han skal ta bort det daglige; ‘fra den tid det daglige blir tatt bort,’ osv. Jeg leste videre og tenkte at jeg ikke skulle finne noe lys over teksten; til slutt kom jeg til 2 Tessalonikerne 2:7, 8. ‘For lovløshetens hemmelighet er alt virksom allerede; bare at den som nå holder tilbake, vil holde tilbake inntil han blir tatt av veien, og da skal den lovløse bli åpenbart,’ osv. Og da jeg var kommet til den teksten, å, hvor klar og herlig sannheten fremstod! Der er det! Det er det daglige! Vel, hva mener nå Paulus med ‘den som nå holder tilbake,’ eller hindrer? Med ‘syndens menneske’ og den ‘lovløse’ menes pavedømmet. Vel, hva er det som hindrer at pavedømmet blir åpenbart? Jo, det er hedenskapet; vel, da må ‘det daglige’ bety hedenskapet.»—William Miller, *Second Advent Manual*, side 66.» *Advent Review and Sabbath Herald*, 6. januar 1853.

Til slutt tilsidesatte laodikeisk adventisme den rette forståelsen som ble gitt til Miller og dem som forkynte domstimens rop, til fordel for den frafalne protestantismens feilaktige oppfatning at «det

daglige» representerte Kristi helligdomstjeneste. Denne forståelsen er absurd på mange plan, men mer enn å være feilaktig, hevder den at et satansk symbol er et symbol på Kristus.

«Mens dragen således først og fremst representerer Satan, er den i sekundær forstand et symbol på det hedenske Roma.» The Great Controversy, 439.

Miller identifiserte «det daglige» som det hedenske Roma, dragen, men laodikeisk adventisme overtok fra det falne protestantismen den oppfatning at det representerer Kristi himmelske helligdomstjeneste. Forkastelsen av Millers identifikasjon av «det daglige» som det hedenske Roma utgjør en forkastelse av en sannhet som er fremstilt på begge de hellige kartene som var en oppfyllelse av Habakkuk kapittel to. Det er derfor en forkastelse av en grunnleggende sannhet, slik også forkastelsen av de sju tider i Tredje Mosebok tjuseks var det.

Å forkaste sannheten om at «det daglige» representerer det hedenske Roma, er å forkaste adventismens grunnvoller og Profetiens Ånds autoritet. Å identifisere et symbol på Satan som et symbol på Kristus er parallelt med å identifisere Kristi verk som Satans verk.

«Ved å forkaste Kristus begikk det jødiske folk den utilgivelige synd; og ved å avslå nådens innbydelse kan vi begå den samme feilen. Vi krenker livets Fyrste og fører skam over Ham framfor Satans synagoge og framfor det himmelske univers når vi nekter å høre på Hans utsendte budbærere og i stedet lytter til Satans redskaper, som vil dra sjelen bort fra Kristus. Så lenge en gjør dette, kan han ikke finne håp eller tilgivelse, og til sist vil han miste ethvert ønske om å bli forlikt med Gud.» The Desire of Ages, 324.

Da laodikeisk adventisme forkastet den grunnleggende forståelsen av «det daglige» og de sju tider, forkastet de ikke bare Profetiens Ånds autoritet og selve grunnvollene, men de forkastet også William Millers verk, han som var blitt ledet til sine forståelser av engelen Gabriel og andre engler.

«Gud sendte sin engel for å virke på hjertet til en bonde som ikke hadde trodd Bibelen, for å lede ham til å granske profetiene. Guds engler besøkte gjentatte ganger denne utvalgte, for å lede hans sinn og åpne for hans forståelse profetier som alltid hadde vært mørke for Guds folk. Begynnelsen på sannhetens kjede ble gitt ham, og han ble ledet videre til å søke ledd etter ledd, inntil han med undring og beundring skuet Guds Ord. Der så han en fullkommen sannhetskjede. Det Ordet som han hadde betraktet som uinspirert, åpnet seg nå for hans syn i sin skjønnhet og herlighet. Han så at én del av Skriften forklarer en annen, og når ett skriftsted var lukket for hans forståelse, fant han i en annen del av Ordet det som forklarte det. Han betraktet Guds hellige Ord med glede og med den dypeste respekt og ærefrykt.» Early Writings, 230.

«Hans engel» er et uttrykk som identifiserer engelen Gabriel.

«Engelens ord: 'Jeg er Gabriel, som står for Guds åsyn,' viser at han innehar en stilling av høy ære i de himmelske saler. Da han kom med et budskap til Daniel, sa han: 'Det er ingen som står meg bi i disse ting, uten Mikael [Kristus], deres fyrste.' Daniel 10:21. Om Gabriel sier Frelseren i Åpenbaringen at 'Han sendte det og kunngjorde det ved sin engel til sin tjener Johannes.' Åpenbaringen 1:1.» Slektenes håp, 99.

Identifikasjonen av et satanisk symbol som et symbol på Kristus er ikke bare en parallell til den utilgivelige synd, men den utilgivelige synd er også forbundet med forkastelsen av de budbærere som Kristus sender. «Det daglige» blir da symbolet på den utilgivelige synd, og når det forstås at den «utvalgte», William Miller, ble ledet til den rette forståelse av denne sannhet, og når den deretter ble forkastet, passer det direkte inn i Andre Tessalonikerbrev, som nettopp er det skriftsted hvor Miller gjorde sin oppdagelse. Å forkaste denne sannhet er et bevis på at man ikke elsker sannheten, og dette opprør frembringer en borttagelse av Den Hellige Ånd og overgivelsen til Satans vanhellige ånd, som Paulus betegner som en kraftig villfarelse.

Akkurat som «røverne av ditt folk», som «oppfyller synet», er «det daglige» et symbol på det hedenske Roma. I sammenhengen i Andre Tessalonikerbrev lærer Paulus at forkastelsen av budskapet i kapittel to er et bevis på at de som gjør det, ikke elsker sannheten. Fordi de ikke elsker sannheten som er framstilt i kapitlet, blir de gitt en kraftig villfarelse.

Alle profetene taler om de siste dager, og tidligere inspirerte avsnitt i denne artikkelen fastslår at den kraftige villfarelsen kommer over dem som ikke elsker sannheten under Den hellige ånds utgytelse. Den ene klassen mottar oljen, og den andre klassen mottar en kraftig villfarelse.

Den Hellige Ånd blir utøst i løpet av den historien da Den Hellige Ånd blir tatt bort fra dem som forkaster den økningen i kunnskap som blir åpnet opp i løpet av de to prøvelsesperiodene i beseglingstiden fra 11. september 2001 til den snart kommende søndagsloven. Gjentar et tidligere avsnitt:

«Idet den samme uendelige kraft skuer frem mot de siste dager, erklærer den om dem som «ikke tok imot sannhetens kjærlighet, så de kunne bli frelst»: «Derfor skal Gud sende dem villfarelsens makt, så de tror løgnen, for at de alle skal bli dømt, de som ikke trodde sannheten, men hadde behag i urettferdigheten.» Når de forkaster læren i Hans Ord, trekker Gud sin Ånd tilbake og overlater dem til de bedrag som de elsker.» Early Writings, 46.

Linje på linje lærer Daniel at i de siste dager er det røverne av ditt folk, (et symbol på Roma) som stadfester synet. Røverne er også framstilt som «det daglige». Salomo lærer at i de siste dager går de som ikke har synet, til grunne, hvilket er å være naken. Å bli gjort naken er å være en laodikeer, og en laodikeer er en dårlig jomfru.

«Den tilstand i menigheten som de dårlige jomfruer representerer, omtales også som den laodikeiske tilstand.» Review and Herald, 19. august 1890.

Å være en dårlig jomfru når midnattsropets budskap kommer, er å åpenbare det Johannes nedtegner i Åpenbaringen kapittel seksten som «skammen av din nakenhet». Johannes' advarsel i den sjettede plage står i forbindelse med den trefoldige forening av dragen, dyret og den falske profet, som siden 1989 er i ferd med å føre verden til Harmageddon.

Paulus' budskap i Andre Tessalonikerbrev handler ikke ganske enkelt om at det hedenske Roma av Daniel fremstilles som «det daglige», men kapitlet fremhever forholdet mellom det hedenske Roma og det pavelige Roma. Det hedenske Roma holdt igjen (holder tilbake) syndens menneske fra å bestige jordens trone i 538. Da det hedenske Roma ble tatt bort, blir så «lovløshetens

hemmelighet», «den lovløse», som er paven i Roma, åpenbart. I kapitlet identifiserer Paulus et bestemt profetisk forhold mellom det hedenske og det pavelige Roma. Å forkaste kapitlets lære er å forkaste sannheten og ta imot en kraftig villfarelse.

La ingen bedra dere på noen måte; for den dagen kommer ikke uten at frafallet først kommer, og syndens menneske blir åpenbart, fortapelsens sønn, han som står imot og opphøyer seg over alt som kalles Gud eller blir tilbedt, så han setter seg i Guds tempel som Gud og viser seg selv fram som om han var Gud. Husker dere ikke at jeg sa dere dette da jeg ennå var hos dere? Og nå vet dere hva som holder igjen, så han kan bli åpenbart i sin tid. For lovløshetens hemmelighet er allerede virksom; bare må den som nå holder igjen, fortsette å holde igjen inntil han blir ryddet av veien. Og da skal den lovløse bli åpenbart, han som Herren Jesus skal fortære med sin munns ånd og gjøre til intet ved glansen av sitt komme. Hans komme er etter Satans virksomhet, med all kraft og tegn og løgnens undergjerninger, og med all urettferdighetens forførelse blant dem som går fortapt, fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. Og derfor sender Gud dem en kraftig villfarelse, så de tror løgnen, for at alle de skal bli dømt som ikke trodde sannheten, men hadde behag i urettferdigheten. 2 Tessaloniker 2:3–12.

Hvorfor er disse mennesker i de siste dager «fordømt»? Hvorfor blir de sendt «kraftig villfarelse»? Hvorfor «går de fortapt» og åpenbarer således skammen ved sin nakenhet? Avsnittet sier at det er fordi de ikke elsker sannheten, og sannheten som fremstilles i kapitlet, viser at det hedenske Roma, det fjerde riket i Bibelens profeti, ville hindre det pavelige Roma, det femte riket i Bibelens profeti, fra å bestige tronen før hedenskapet var tatt bort.

Forholdet mellom det hedenske og det pavelige Roma som identifiseres i kapitlet, blir også av Johannes identifisert gjennom forholdet mellom menigheten i Pergamon og menigheten i Tyatira. Pergamon svarer til det hedenske Roma, og Tyatira er det pavelige Roma. Paulus og Johannes gir to vitner om forholdet mellom de to maktene, slik også Daniels bok gjør.

I Daniels bok blir forholdet mellom det hedenske Roma og det pavelige Roma gjentatte ganger fremstilt. I Daniel 2 blir det framstilt ved blandingen av jern med leire. I Daniel 7 er både det hedenske og det pavelige Roma de «annerledes» rikene, og selv om Daniel 2 illustrerer de to maktene som en blanding, identifiserer kapittel 7 at den pavelige makten går ut fra det ti-hornede riket til det hedenske Roma. I Daniel 8 er det lille hornet i versene 9 til 12 Roma i begge sine faser. Vers 9 og 11 omtaler det lille hornet i maskulinum og identifiserer dermed det hedenske Roma, og vers 10 og 12 omtaler det lille hornet i femininum og identifiserer dermed det pavelige Roma.

I Daniel kapittel åtte, vers tretten, fremstilles det hedenske Roma og det pavelige Roma som to ødeleggende makter. Det hedenske Roma er den «daglige» ødeleggende makt, og det pavelige Roma er overtredelsen som ødelegger. I kapittel elleve, vers trettien, oppretter den «daglige» ødeleggende makt, det hedenske Roma, den vederstyggelighet som ødelegger, hvilket er den pavelige makt. I kapittel tolv, vers elleve, blir den «daglige» ødeleggende makt, det hedenske Roma, fjernet for å opprette den vederstyggelighet som ødelegger, nemlig pavedømmet.

Forholdet mellom Romas to ødeleggende makter er et hovedtema i Daniels bok og Johannes' åpenbaring, og dette forholdet er det Paulus identifiserer som den sannhet som må elskes dersom et menneske skal unngå den kraftige villfarelse som frembringes ved å tro løgnen. Gud er aldri overflødig, og hver fremstilling av forholdet mellom det hedenske Roma og det pavelige Roma bærer sitt eget særlige vitnesbyrd om emnet; men å forkaste symbolet på Roma i de siste dager er å forkaste senregnet og i stedet motta kraftig villfarelse. Det er å bli for all framtid identifisert som en naken laodikeer.

De laodikeiske adventisthistorikerne, selv om de ikke viser noen hellig aktelse for William Millers rolle og verk, erkjenner likevel at det var hans erkjennelse av forholdet mellom det hedenske og det pavelige Roma som var den profetiske strukturen hvorpå han bygde «alle» sine profetiske anvendelser. Gabriel og de andre englene ledet Miller til å forstå forholdet mellom det hedenske og det pavelige Roma, men i sin historie så han ikke Roma som en trefoldig enhet bestående av dragen, dyret og den falske profet.

På hans tid hadde De forente stater ennå ikke begynt sin rolle som den falske profet, for protestantene i De forente stater ble ikke Roms døtre før i 1844, og Millers grunnleggende arbeid var allerede blitt plassert på 1843-kartet som ble utarbeidet i mai 1842.

I 1989 ble de seks siste versene i Daniels ellefte kapittel avseglet, og budbæreren for denne tidsperioden erkjente at det var tre makter hvis profetiske virksomhet løp gjennom vers førti til førtifem i kapittel elleve. Kongen i sør i vers førti er dragens makt; kongen i nord er pavemakten, som i begynnelsen av verset i 1798 hadde fått sitt dødelige sår, ved dragens makt, Napoleons Frankrikes hånd. I verset begynner pavemakten arbeidet med å lege sitt dødelige sår. I 1989 gjengjelder kongen i nord mot dragens makt, Sovjetunionen, som da var blitt kongen i sør. Da katolisismens dyr gjengjeldte mot Sovjetunionen, kom det med Amerikas forente staters stedfortredende hær, den falske profeten i Åpenbaringen kapittel seksten. Dragen, kongen i sør, dyret, kongen i nord, og den falske profeten med vogner, ryttere og skip er alle fremstilt i vers førti, og den profetiske linjen ender i vers førtifem, når pavemakten «kommer til sin ende uten at noen hjelper ham».

Armageddon, i Åpenbaringen seksten, er et symbolsk geografisk område som identifiserer menneskehetens opprør som går forut for Kristi gjenkomst. Armageddon er et symbol på ordet er dannet av to ord, «Har», som betyr fjell, og «Megiddo», som er Jisre'el-dalen. Det at Johannes sammenfører et fjell med Megiddo, når Megiddo er en dal, underretter profetiens student om at Armageddon er et symbol, som inneholder en geografisk henvisning, for det finnes intet fjell i Jisre'el-dalen.

Jisre'el-dalen ligger mellom de tre havene (Middelhavet, Galileasjøen og Dødehavet) og Jerusalem. Den ligger forholdsvis sentralt i det nordlige Israel, med disse tre vannmassene og Jerusalem plassert omkring den i ulike retninger. Vers førtifem i Daniel elleve er stedet hvor kongen i nord går til sin ende uten noen til å hjelpe ham, og verset angir hans geografiske ende som mellom havene og det herlige hellige fjell, Jerusalem. Vers førti i Daniel elleve introduserer de tre maktene som er gjenstand for helbredelsen av det dødelige såret til pavemakten og dens endelige

ende.

Den første setningen i versene identifiserer endetiden i 1798, da pavedømmet mottok sitt dødssår, og vers førtifem identifiserer dets permanente dødssår. Den profetiske historien mellom den første og den siste død av pavemakten identifiserer menneskehetens opprør idet de gjenoppretter pavemaktens overhøyhet, når dets dødssår leges i forkant av pavemaktens endelige undergang. De seks versene bærer sannhetens signatur, for begynnelsen og enden er begge pavemaktens død, og de mellomliggende versene er menneskehetens opprør idet det første dødssåret leges.

Miller fikk lys fra himmelske engler om forholdet mellom det hedenske og det pavelige Roma. Nøkkelen til Millers forståelse av den profetiske modellen, som han benyttet i alle sine profetiske anvendelser, var «det daglige» i Andre Tessalonikerbrev. «Det daglige» i det kapitlet er det hedenske Roma, og det var dette som stadfestet synet som William Miller kom til å forstå, for det er Roma, røverne av ditt folk i vers fjorten i kapittel elleve, som stadfester synet.

Budbæreren som ble oppreist for å forstå kunnskapens tilvekst i 1989, kom til å forstå Romas trefoldige natur. Miller var den første og den andre engels budbærer, og han forstod Romas første og andre manifestasjoner for å stadfeste det synet han fremholdt for verden. Den tredje engels budbærer kom til å forstå alle Romas tre manifestasjoner for å stadfeste det synet han fikk å forkynne for verden.

Romas første manifestasjon var det hedenske Roma. Ut av det hedenske Roma kom det pavelige Roma, den andre manifestasjonen. Ut av de to første manifestasjonene kom det moderne Roma, den trefoldige alliansen av dragen, dyret og den falske profet.

Vi vil fortsette fremstillingen av striden om «det daglige» i adventhistorien i den neste artikkelen.

«Han som ser under overflaten, som leser alle menneskers hjerter, sier om dem som har hatt stort lys: 'De er ikke plaget og forferdet på grunn av sin moralske og åndelige tilstand.' Ja, de har valgt sine egne veier, og deres sjel gleder seg i deres vederstyggeligheter. Også jeg vil velge deres villfarelser og la det de frykter, komme over dem; fordi ingen svarte da jeg kalte, de hørte ikke da jeg talte, men gjorde det som var ondt i mine øyne og valgte det jeg ikke hadde behag i.' 'Gud skal sende dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen,' fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst, 'men hadde sin glede i urettferdigheten.' Jesaja 66:3, 4; 2 Tessaloniker 2:11, 10, 12.»

Den himmelske Læreren spurte: «Hvilken sterkere villfarelse kan bedra sinnet enn den innbilning at du bygger på den rette grunnvoll og at Gud godtar dine gjerninger, når du i virkeligheten utfører mange ting etter verdslig klokskap og synder mot Jehova? Å, det er et stort bedrag, en fengslende villfarelse, som tar sinn i eie når mennesker som en gang har kjent sannheten, forveksler gudsfryktens skinn med dens ånd og kraft; når de antar at de er rike og har overflod og ikke trenger noe, mens de i virkeligheten mangler alt.»

«Gud har ikke forandret seg overfor sine trofaste tjenere som holder sine klær uplettede. Men mange roper: «Fred og trygghet», mens en plutselig ødeleggelse kommer over dem. Dersom det ikke skjer en grundig omvendelse, dersom mennesker ikke ydmyker sine hjerter ved

bekjennelse og tar imot sannheten slik den er i Jesus, skal de aldri komme inn i himmelen. Når renselsen finner sted i våre rekker, skal vi ikke lenger hvile trygt og rose oss av å være rike og ha overflod av gods, så vi ikke trenger noe.»

«Hvem kan med sannhet si: 'Vårt gull er prøvd i ilden; våre klær er ubesmittet av verden'? Jeg så vår Veileder peke på de såkalte rettferdighets klær. Idet Han rev dem av, blottla Han urenheten som lå skjult under. Så sa Han til meg: 'Kan du ikke se hvordan de i hyklersk forstillelse har dekket over sin urenhet og sin karakterens råttethet? «Hvorledes er den trofaste stad blitt til en skjøge!» Min Fars hus er blitt gjort til et handelshus, et sted hvorfra det guddommelige nærvær og herligheten er veket bort! Derfor er det svakhet, og kraft mangler.'» Testimonies, bind 8, 249, 250.